

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Svmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris
Angelici Ordinis Prædicatorum**

Svpplementvm Tertiæ Partis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum aliquando licitum fuerit concubinam habere? 5

urn:nbn:de:hbz:466:1-38817

Ad primum ergo dicendum, quod frequenter homo qui non vitat peccatum mortale, vitat aliquod peccatum veniale, ad quod non habet tantum incitamen tum: & ita etiam Iudas mendacium vitavit, fornicationem non vitans: quamvis illud mendacium perniciosum fuisse, iniuriam habens annexam, si promis- suni non reddidisset.

Ad secundum dicendum, quod peccatum non dicitur mortale, quia morte temporali puniatur, sed quia punitur morte æterna: unde etiam furtum, quod est peccatum mortale, & multa alia, interdum non puniuntur per leges temporali morte. Et similiter etiam est de fornicatione.

Ad tertium dicendum, quod sicut non quilibet motus superbiae est peccatum mortale, ita nec quilibet motus luxuriae: quia primi motus luxuriae & huiusmodi, sunt peccata venialia, & etiam concubitus matrimonialis interdum. Sed tamen aliqui luxuriae actus sunt peccata mortalia, aliquibus motibus superbiae venialibus existentibus: quia in verbis Gregorii inducitur intelligitur comparatio vitiorum secundum genus, non quantum ad singulos actus.

Ad quartum dicendum, quod illa circumstantia efficiens est ad aggravandum, quæ magis appropinquant ad speciem peccati. Unde quamvis fornicatio ex magnitudine incitamenti diminuatur, tamen ex materia, circa quam sit, gravitatem habet maiorem, quam inordinata coemptio, cum sit circa ea quæ pertinent ad fouendum foedus societatis humanæ. Et ideo ratio non sequitur.

ARTIC. V.

Vtrum aliquando licitum fuerit concubinam habere? 274
 Ad quintum sic proceditur. Videatur, quod aliquando licitum fuerit concubinam habere. Sicut enim habere unam uxorem est de lege naturæ, ita non habere concubinam. Sed aliquando licuit plures uxores habere. Ergo & habere concubinam.

¶ 2 Præterea, Non potest aliqua simul esse ancilla supplementum.

Pp la

594 QVÆST. LXV. ART. V.

Ia & vxor: vnde secundum legem ex hoc ipso quod ancilla in matrimonium ducebatur, libera reddebatur. Sed aliqui amicissimi Deo leguntur ad suas accessisse ancillas, sicut Abraham & Iacob. Ergo illæ non erant vxores: & sic aliquando licuit concubinas habere.

¶ 3 Præterea, Illa quæ in matrimonium ducitur, non potest ejici, & filius eius debet esse hæreditatis particeps. Sed Abraham eiecit Agar, & filius eius non fuit hæres. Ergo non fuit vxor Abraham.

SED contra, Ea quæ sunt contra præcepta Decalogi, numquām licuerunt. Sed habere concubinam est contra præceptum Decalogi, scilicet, Non mactaberis. Ergo numquām fuit licitum.

† in n. 1. ¶ Præterea, Ambrosius † dicit in lib. de Patriarchis, Viro non licet quod mulier non licet. Sed numquam licuit mulieri ad alium virum accedere, dimisio viro proprio. Ergo nec viro vñquam licuit concubinam habere.

¶ 4 parvus ante me. 80. 4. RESONDEO dicendum, quod Rabbi Moyses dicit, quod ante tempus legis, fornicatio non era peccatum: quod probat ex hoc, quod † Iudas cum Thamar concubuit. Sed ista ratio non cogit. Non enim necesse est filios Iacob à peccato mortali excusari,

¶ Gen. 38 cum * accusati fuerint apud patrem crimine perfidie, & in Ioseph necem & venditionem consenserint. Et ideo dicendum est, quod cum habere concubinam, non matrimonio iunctam, sit contra legem naturæ, nullo tempore secundum se licitum fuit, nec etiam ex dispensatione. Sicut enim ex dictis * patet, concubitus cum ea quæ non est matrimonio iuncta, non

* art. 3. hu:us q. ar. 3. hu:is quæst. corp. est conueniens actio ad bonum prolis, quod est principalis finis matrimonij: & ideo est contra primæ præcepta legis naturæ, quæ dispensationem non recipiunt. Vnde ubique legitur in veteri Testamento, aliquos habuisse concubinas, quos necesse sit à peccato mortali excusari: oportet eas esse matrimonio iunctas, & tamen concubinas dici: quia aliquid habent

beabant de ratione vxoris, & aliquid de ratione concubinæ. Secundum enim quod matrimonium ordinatur ad suum principalem finem, qui est bonum prolixi, vxor viro coniungitur inselubili coniunctione, vel saltem diuturna, ut ex dictis patet*: & circa hoc non est aliqua dispensatio. Sed quantum ad secundum finem, qui est dispensatio familiæ, & communicatio operum, vxor coniungitur viro ut socia. Sed hoc deerat in his quæ concubinæ nominabantur: in hoc enim poterat esse dispensatio, cum sit secundarius matrimonij finis: & ex hac etiam parte habebant aliquid simile concubinis, ratione cuius concubinæ non munabantur.

Ad primum ergo dicendum, quod habere plures uxores non est contra prima præcepta legis naturæ, sicut habere concubinam, ut ex dictis patet*: & ideo

ar. 3. cor.
ar. 1. hæ-
ius 9. ad
7. & 8. et
art. pra-
fensi de coro.

Ad secundum dicendum, quod antiqui Patres ea dispensatione qua plures habebant uxores, ad ancillas accedebant vxorio affectu: erat enim uxores quantum ad principalem & primarium finem matrimonij, sed non quantum ad illam coniunctionem quæ respicit secundarium finem, cui conditio seruitutis opponitur, cum non possit simul esse socia & ancilla.

Ad tertium dicendum, quod sicut in lege Moysi per dispensationem licebat dare libellum repudij ad exitandum vxoricidium, ut dicetur*: ita ex eadem dispensatione licuit Abrahae eijcere Agar, ad significandum mysterium quod Apost. explicat Galat. 4. Quod etiam ille filius haeres non fuerit, ad mysterium pertinet, ut ibidem patet: & quod Esau filius liberæ, haeres non fuit, ut patet Romanorum nono. Similiter etiam propter mysterium factum fuit, ut filii Iacob ex ancillis & liberis nati, haeredes essent, ut Augustinus dicit†: quia Christo nascuntur in baptismo filii & haeredes; tam per bonos, quos libera significat, quam per malos ministros, qui per ancillas significantur.

q. 67. ar.
6. corp.
Tract. i. in Ioan.
in mediob
illius, 19.

Pp 2 QVÆST. 9.